

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ ὄρει τῆς Θετταλίας ἐκλάμψαντος,
τοῦ νέου Ἀσκητοῦ.

Ψαλλομένη τῇ κγ' τοῦ Ἰανουαρίου Μηνός.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΘ. Σ. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ 41

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΜΗΝΙ ΙΑΝΟΥΑΡΙΩ κγ'.

Τοῦ Ὁσίου, καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ τῆς Θετταλίας Ὅρει ἐκλάμψαντος, τοῦ
νέου Ἀσκητοῦ.

Ἑσπέρας ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ ἰσθῶμεν στίχους, δ'.

Προσόμοια ἤχος α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῶν Οὐρανίων ἀψίδων περιπτάμενος, δι' ἀρετῆς ἐνθέου, Διονύσιε πάτερ,
υπέδυσ ἐν τῷ γνόφῳ, δι' ἧς ἀληθῶς, οὐκ ἐν αἰνίγμασιν Ὅσιε, ἀλλ' ἐν
τῇ χάριτι ὥφθης τῇ τοῦ Θεοῦ, τὰς ἐκλάμψεις εἰσδεχόμενος.

Ταῖς ἀρεταῖς ἐκλάμπρυνας, ψυχὴν καὶ ἔννοιαν, πρὸς Οὐρανὸν μετήχθης,
εἰς Χριστοῦ βασιλείαν, Διονύσιε τρισάκματο προσφέρων αὐτῷ, τὰ τῶν πό-
νων σου δράγματα, ἐν τῷ Ὀλύμπῳ φωστήρ γὰρ ἀναδειχθεὶς, τῆς ἀγείρω
ἀπολαύεις τρυφῆς.

Τὸ ὁμοούσιον ὄντως Τριάς ἡ ἄναρχος, ἐν σοὶ γὰρ ἀνεφάνη, ἐν Ὀλύμπῳ τῷ
Ὅρει, Ὅσιε τρισάκματο, τρισάκτινον φῶς, ἐνθα νῦν κεκαλλώπισται, ὁ
πανσεβόσμιος οὗτος θεὸς Ναός, ἐν ᾧ ἐστῶτες ἀγαλλόμεθα.

Τὸν ἀσκητὴν τοῦ Κυρίου, δεῦτε τιμῶμεν τὸν ἐν Ὀλύμπῳ τῷ Ὅρει,
ἀναλάμψαντα μέγαν, τὸν Θεῖον νῦν Φρουρόν τε, ἡμῶν τῶν πιστῶς, ἐκτε-
λούντων τὴν μνήμην αὐτοῦ, τὸν Διονύσιον τοίνυν τὸν παμφοῦλον, τὸν
πρεσβεύοντα σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα ἡχος, πλ. β'.

Οσιε Πάτερ Διονύσιε, σὺ ἄλλος Ἡλίας ὥφθης ἐν Ὅρεσι διαιτῶμενος
ἕως οὗ καὶ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ Ὅρει ἐλθὼν, ἔλαμψας ὡς ἀστὴρ φαεινότα-
τος ἐν μέσῳ δὲ τῶν δύο αὐτοῦ μεγίστων κορυφῶν, ἐνθα τὸ κάλλιστον καὶ
κρυερόν ὕδωρ, μετ' ἡχοῦ σφοδροῦ κατέρχεται, τῇ ὄψει τῶν ὀρωμένων
θελχθεὶς, τὴν τῆς Ζωαρχικῆς Τριάδος Μονὴν ἰδίαις χερσὶν ἐπηξας,
καὶ πλῆθος τῶν Μοναστῶν συνήθροισας, ἦτις ἐσύτερον μεγίστη, παρά-
τινων εὐλοβῶν ἀνφοδομήθη, ἐν ᾗ καὶ ἡμεῖς οἱ εὐτελεῖς δοῦλοι σου
ἐστῶτες ὑμνοῦμεν τὸν Τρισυπόστατον Θεόν, ἀλλ' ὦ Πατέρων τρισόλβιε,
καὶ ἡμῶν ἀντιληπτοὺς μέγιστε, μὴ ἐλλείπῃς πρεσβεύων αἰεὶ τὸν τῶν ὅλων
Κύριον, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτόκιον.

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων, ὑπάρχουσα Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε πόλιν καὶ λαόν, τῶν πολεμουμένων ἢ εἰρήνῃ, τῶν χειμαζομένων ἢ γαλήνῃ, ἢ μόνῃ προστασίᾳ τῶν πιστῶν.

Εἰς τὸν στίχον. Προσόμοια, ἤχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραδᾶ.

Δόλους τῶν πονηρῶν, δαιμόνων θριαμβεύσας, τῇ τοῦ Σταυροῦ δυνάμει, ἐτράνωσας τὴν δόξαν, Χριστοῦ Πάτερ Διονύσιε.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Ηρθης ὡς Ἡλιὸς ἐν τῷ Ὀλύμπῳ Ὅρει, καὶ συνεκράθης μάκαρ, ἀμέσως τῇ Τριάδι, Διονύσιε παγκόσμιε.

Μακάριος ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Φέρων ἐν ταῖς χερσί, σοῦ Πάτερ τοῦ Κυρίου, Σταυρὸν τὰ τῶν δαιμόνων, φαντάσματα τελείως, Διονύσιε ἡφάνισας.

Δόξα ἤχος, β'.

Οσιε Πάτερ Διονύσιε, ἐκ βρέφους τὴν ἀρετὴν ἐπιμελῶς ἀσκήσας, ἐν τῷ τοῦ Ἀθωνὸς Ὅρει, ἐκείθεν ἀπάρας, καὶ ἐν ἑτέροις Ὅρεσι, τῷ χρυεὶ καὶ τῷ παγετῷ πιεζόμενος, μᾶλλον δὲ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ τῆς Θετταλίας Ὅρει, πολλῶν ψυχῶν ὠφελείας ἐνεκα θαυματουργὸς ἀναδειχθεὶς, ὄργανον γέγονας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν τῶν θαυμάτων τὴν ἐνέργειαν, ἐπείσας τοὺς ἀνθρώπους καταφρονεῖν τῶν ἡδέων· νῦν δὲ τῷ Θεῷ φωτὶ καθαρώτερον ἐλλαμπόμενος, φώτισον καὶ ἡμῶν τὰς διανοίας τῶν πιστῶν σου τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν Θεοτόκιον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθην.

Μῆτερ τοῦ Θεοῦ φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Καὶ νῦν Θεοτόκιον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Τροπᾶριον, ἤχος, α'.

Τῆς ἐρήμου πολίτης, καὶ ἐν σώματι Ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης Θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν Διονύσιε· νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχῇ, Οὐράνια χαρίσματα λαβὼν, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρέχόντων σοι· δόξα τῷ δεδωκότι σοι, ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν Θεοτόκιον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγγαμένου σοι Παρθένε τὸ χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκουτο, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ Ἁγίᾳ Κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυὶδ, ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικίσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ ἐσπερινῷ, τὸ, Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχους, ἢ. καὶ ψάλλομεν

στιχηρὰ προμοία.

Ἦχος, α'. Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Ανδρειοφρόνως τελέσας, τὸν τῆς ἀσκήσεως, δρόμον καὶ νῦν μετέστης, πρὸς τὸν ἄπονον βίον, ζωῆς τῆς ἀκηράτου, ἐν ἡ ἀληθῶς, τῇ Τριάδι παρίστασαι, ὑπὲρ ἡμῶν ἐντυγχάνων αὐτῇ σοφέ, Διονύσιε θεσπέσιε.

Σὺ τὰ ἐπὶ κηρα πάντα, λόγῳ παρείδες ὁμοῦ· ἐκ βρέφους γὰρ τὴν τούτων, κατεφρόνησας δόξαν, προσέδραμες ἐμφρόνως, τῷ πάντων Θεῷ, ὡς διψῶσά τις ἔλαφος. ὅθεν ναμάτων ἐκεῖθεν ἐμφορηθεὶς, καὶ ἡμῖν μετὰδος Ἄγιε.

Σθλάτενα τέρπου καὶ χαῖρε, ἐκ σοῦ γὰρ ἦνθησεν, ὁ ἐν πατράσι Θεῖος, Διονύσιος πάλαι· τὰς κύκλῳ δὲ προσκάλει, κόμας σὺν σοὶ, ἐορτάσαι τὴν τὴν ἐνδοξον, καὶ φωτοφόρον ἡμεραν τῆς ἐορτῆς, νῦν δ' ἀπόθου τὴν κατήφειαν Ἑτέρα στιχηρὰ προσόμοια, ἤχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ολος ἐκ νεότητος, ἀνατθεὶς τῷ Κυρίῳ αὐτῷ ἠκολούθησας, ἐν ὑστέροις Ὅσιε Διονύσιε, τῆς φωνῆς τούτου γάρ, νουνεχῶς ἐνδοξε, ἐπακούσας τὰ προσόντα σοι, πάντα διένειμας, πένησι καὶ τούτῳ προσέδραμες, σαρκὸς ἀποσεισάμενος, βάρους ἐπαχθὲς καὶ δυσήνιον, ὅθεν τῆς ἀλήκειας, μετέσχες εὐφροσύνης τοῦ Χριστοῦ, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ολην σου τὴν ἔφεισιν, πρὸς τὸν Θεὸν κεκτημένος, σαρκὸς ἔξω γέγονας, καὶ παθῶν ἀνώτερος Διονύσιε, τὸν Σταυρὸν ἄρας γάρ, τοῦ Χριστοῦ Ὅσιε, ἐκ ψυχῆς αὐτῷ προσέδραμες τὰ δικαίωματα, τούτου ἐκκληρῶν καὶ ἐντάλματα, διδὲ πρὸς τὴν ἀνώλεθρον, ἡρθης εὐφροσύνην σαφέστατα, ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει, τιμώντων σε δεόμενος Θεοῦ, τοῦ τὴν ἁγίαν καὶ ἐνδοξον, μνήμην σου δοξάσαντος.

Πᾶσαν ἡδυπάθειαν, ἐκ σῆς ψυχῆς ἀποδόριψας, κοσμικῆς συγχύσεως, σεαυτὸν ἐμάκρυνας πανασίδιμε· τῶν παθῶν ῥίζας γάρ, ἐκτεμὼν Ὅσιε, τῆς Τριάδος οἶκος γέγονας, ἡ καὶ τὸ τέμενος, ἡγεiras τοῦ τὸ πανέντιμον· διδὲ καὶ τῆς ἐλλάμψεως, ταύτης συμμετέσχες ἐκάστοτε, ὑπὲρ τῶν ἐκ πόθου, τελούτων τὴν σεπτήν σου ἐορτήν, ἐν παρρησίᾳ δεόμενος, Πάτερ Διονύσιε.

Δόξα, ἤχος, πλ. β'.

Δεῦτε τῶν φιλεόρτων τὸ σύστημα, τὴν σεβάσιμον ἐορτὴν καὶ ἐτήσιον πανήγυριν Διονυσίου τοῦ Θεοφόρου ἀνευφημήσωμεν, λέγοντες· χαίροις ἀσθε φαινότατε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὁ Θεόσοφος ῥήτωρ· χαίροις Σθλατῆνης τὸ καύχημα, καὶ τοῖς ἐν Ὀλύμπῳ Πατράσιν ἀγαλλίαμα, καὶ τῆς Θετταλίας κραταίωμα φαίδρον, αἰσχύνην οὖν ἀναλάβετε τὰ τῶν ἑτεροδόξων συστή-

ματα, ὡς ἀναιδῶς ἀναισχυνοῦνται, διαβάλλοντα τὴν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίαν ὡς ἄγονον ἀγιοσύνης ταῖς τοῦ σφῶν αὐτῶν κορυφαίου ἀραῖς· ἰδοὺ γὰρ μάρτυς ἀψευδῆς μετὰ Θεόν, ὁ προκείμενος ἡμῖν εἰς εὐφημίαν Διονύσιος ὁ πανθαύμαστος, καὶ Ἰάκωβος ὁ ἐν Τριβεκίστῃ τῆς Αἰλίας διαλάμπας, καὶ Δαμιανὸς, καὶ ἄλλοι· οὗτοι γὰρ ὡς φωστῆρες ἐν Οὐρανῷ λάμποντες, πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τὴν τῶν παρθένων καλλονὴν καὶ τῶν Πατέρων κλέος, τὴν μόνην Θεοτόκον, καὶ τῶν πιστῶν ἀρράγως περιτείχισμα, συνελθόντες ὧ φιλέοργοι ῥηματικοὶς ἐγκωμίοις ὑμνήσωμεν λέγοντες· χαίροις Παρθενομῆτορ Ἀγνή, Λυχνία χρυσαυγῆς, καὶ Πύλη ἐπουράνιε· χαίροις Σκηνὴ ἁγιάσματος, ἡ τὸν Θεὸν χωρήσασα ἐν μήτρᾳ σου Πάνσεμνε· χαίροις τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων ὑπερέρα πάντων ἀσυγκρίτως· διὸ Μητράνανδρε Δέσποινα, μὴ ἐλλείψῃς φρουροῦσα, τοὺς δούλους σου τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε πίστει, καὶ πόθῳ ζεῖ, καὶ τὸν Τόκον σου προσκυνοῦντας τὸν ἄσπορον.

Εἰσόδος. τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα
Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα Κεφ. γ'. ι.

Δίκαιων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψεται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξάν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἄψ ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ, καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἔδοξίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμπουσιν, καὶ ὡς σπινθῆρεν ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποηθέντες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα. Κεφ. ε'. 16.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου. ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ενδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὄργην εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφροντας. Πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν

ἐπὶ σκοπῶν ἀλοῦνται. Καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· Καὶ ἐρημιώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε Δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ἡμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα. Κεφ. δ'. 7.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐ δὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη, καὶ ζῶν μετὰ ἀμαρτωλῶν μετετέθη· ἡρπάζη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἡ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ ῥεμβασμός ἐπιθυμίας μεταλλεῖ νοῦν ἄκακον· Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροῦς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου· πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες, καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν στιχηρὰ ἰδιόμελα. ἤχος α'. Εὐγενίου.

Ενώσει θεία καθόπισσον ἡμᾶς ἡ Τριάς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ τὸν νοῦν ἡμῶν δόξῃ ἐλλαμφθῆναι τῇ σῇ, καὶ πνεύματι παιδρυνθῆναι ἀγαλλιᾶσθαι, ἵνα τὰ σὰ πανταχοῦ κηρύττωμεν μεγαλεῖα· καὶ ὡς οἰκονόμοι τῆς χάριτος πιστοὶ, τὸ δηνᾶριον ἀποληψόμεθα, ἐν τῇ τῶν ἔργων ἀποδόσει, παρὰ σοῦ τοῦ ἀθλοθέτου Θεοῦ, εὐχαῖς τοῦ σοῦ θεράποντος Διονυσίου, τοῦ ἀμέμπτως τὸ κατ' εἰκόνα διαφυλάξαντος, καὶ τὰς γραμμάς σφας τοῦ πρωτοτύπου, καὶ ἀπαρχαρχάκων· καὶ νῦν ὡς θέσει Θεός, σοὶ τῷ φύσει παριστάμενος Θεῷ, πρεσβεύει ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης ἐκφυγεῖν ἀνάγκης καὶ παριστάσεως, καὶ ἡμᾶς τῶν τοιούτων ἀξιοθῆναι γερῶν. παρὰ σοῦ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦχος, β'.

Θεὸς ἔρως ἐκ νεότητος, σοῦ τὴν ψυχὴν κατέτρωσε Διονύσιε Πάτερ· ἀναβάσει γὰρ ἱεραῖς αὐτὴν καταφαιδρύνας, κόσμον καὶ τὰ ἐν κόσμῳ ἐμφρόνως παρείδες, τοῦ Σταυροῦ δυναμούμενος ἰσχύϊ, ὅστις καὶ νηπιάζοντι τοῖς Γεννήτορσιν ἐφαίνετο τοῖς σοῖς. Ὅθεν τῶν κοσμικῶν ἐπαναστὰς θορύβων, ἰσχὺν κατὰ δαιμόνων εἴληψας ἐκ Θεοῦ, σημειοφόρος γενόμενος, καὶ νῦν πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν Πάτερ ἁγιώτατε.

Ὁ αὐτός.

Τὶς ἰσχύσει πρεπωδῶς ἀναμνησαί σε Πάτερ ἡμῶν; τῇ δυνάμει γὰρ τοῦ

Σταυροῦ περιφραχθεῖς, τῶν δαιμόνων τὰς ἐνέδρας οὐκ ἐπηξας, ἀλλ ἀκλινεῖ γνώμῃ τούτων τὰς φάλαγγας διώλεσας, καὶ τελέσας δόσιος σοῦ τὸν δρόμον, ἐν Οὐρανοῖς ἀπολαύεις τῶν ποθομένων σοι. Διὸ παρήρσιαν πεπλουτηκῶς πρὸς Χριστὸν τὸν σὲ δοξάσαντα, αἴτησαι ἰλασμόν ἁμαρτιῶν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ανυμνήσωμεν οἱ πιστοὶ τὸν κλεινὸν Διονύσιον, τὸν τῆς Θεταλίας πολιούχον, καὶ τῶν μοναζόντων τὸ ἔκτισμα. Οὗτος γὰρ ἀνεδείχθη τῶν δαιμόνων καθαιρέτης, τὰς αὐτῶν παγίδας ἄριστα περιτρεψάμενος, τὸν τῆς ἀσκήσεως τελέσας δρόμον, καὶ τῶν παθῶν τὰς κινήσεις καταβαλὼν, πρὸς ὃν καὶ βοήσωμεν. Ὅσιε, Πατέρων ἀγλαΐσμα τερπνότατον, ὡς τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ διηνεκῶς παριστάμενος, καὶ τὴν Ἀγίαν Τριάδα καθαρῶς θεώμενος, μὴ ἐλλείπῃς ἡμᾶς ὀρφανούς τῆς πλουσίας χάριτος, ἀλλ' αἴτησαι εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἦχος. γ'.

Ωs ἀσκητῆς πανάριστος, καὶ τῶν Ὁσίων συνεφάμιλλος, ἐν Παραδείσῳ Πάτερ διηνεκῶς αὐλιζόμενος, τὰ τῶν πόνων ἑσθλα κομίζῃ, καὶ ζωὴν ἀντὶ θανάτου αἰδίων εὐρηκας. Ὅθεν καὶ ἡμᾶς ὡς συμπαθῆς περιφροῦρησον, ἐκ τῶν κινδύνων λυτρούμενος, καὶ ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων, καὶ πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος. δ'.

Σήμερον τῶν Ἀγγέλων ἐπευφραίνονται, αἱ τάξεις ἐν Οὐρανοῖς πανηγυρίζουσαι, ἐπὶ τῇ θείᾳ μνήμῃ τοῦ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν, καὶ μοναστῶν τὸ γένος ἐπὶ γῆς χορεῖαν στησάμενον ἐν ὕμνοις κατακοσμεῖ τὸν Διονύσιον. Οὗτος γὰρ τῶν πόνων εὐωχίαν προτιθέμενος, πρὸς εὐφροσύνην συγκαλεῖται τοὺς μονάζοντας· δεῦτε συνδράμωμεν πιστοὶ, καὶ τοὺς ἀγῶνας ἐπαινέσωμεν εὐφρόνως, καὶ τὸν ζῆλον μιμησώμεθα, καὶ τὴν ἀνδρείαν μακαρίσωμεν, καὶ γὰρ ἄνθρωπος τῇ φύσει ὑπάρχων, ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐξημάτισε τοῖς ἔργοις, νηστεῖαν κατωρθώκως, καὶ ἐγκράτειαν ἀσκήσας, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν ἐκτελέσας. Καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς ἀπολαύει δωρεῶν ἀπείρων, ὧν περ καὶ ἡμᾶς τυχεῖν καθικετεύει, τοὺς αὐτὸν ἀνευφημοῦντας ἐτησίως, καὶ βοῶντας τῷ Χριστῷ, ὁ τοῦτον δοξάσας Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Ἦχος, πλ. δ'.

Εὐφρανθήσονται ἔφη γηγενεῖς, δικαίου ἐπαινουμένου Σολομὼν ὁ συνετώτατος, τούτου γὰρ ἡ μνήμη ἀθανασίας ὑπάρχει πλήρης, διὸ καὶ ἡμεῖς Πατέρων ἀγλαΐσμα τερπνότατον, Διονύσιε Ὅσιε, συναθροισθέντες ἐνθάδε, εὐφρανόμεθα σὲ γεραίροντες, καὶ πιστῶς σοι πάντες βοῶμεν δεόμενοι· Ὁ τὴν τριβὸν τῶν Πατέρων ἀκριβῶς βαδίσας καὶ τῶν δαιμόνων τὰς ἐπάρ-

σεις καθελὼν, ἰκέτευε καὶ ἡμᾶς ἐκ τῶν σκανδάλων ῥυσθῆναι, τῶν κύκλῳ συνεπιτιθεμένων, ὅπως σε κατὰ χρέος γεραίρωμεν ὡς πλομοῦντέ· σε ρύστην καὶ πρόμαχον.

Ὁ αὐτός.

Τῶν λαμπρῶν σου ἀγώνων τὰ ἐξαιρετὰ τρόπαια, Οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις κατεπλάγησαν· καὶ γὰρ ἐν σώματι θνητῷ, τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἀπενέκρωσας, καὶ τοῖς σοῖς γενναίοις ἀγωνίσμασι πανάριστε, τὴν αὐτοῦ ἀνδρείαν σταθερῶς καταβέβληκας. Ὅθεν ὁ Χριστὸς τῷ στεφάνῳ τῆς δόξης σε ἀντημεΐσατο καὶ τῆς ἄνω τρυφῆς κληρονόμον ἀπειργάσατο· ἐνθα διηνεκῶς αὐλιζόμενος Διονύσιε, ἡμᾶς περιφροῦρησον, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα, ἦχος β'.

Δι' ἐγκρατείας τὰ πάθη τοῦ σώματος νεκρώσας, τῷ νοερῷ Πάτερ τῆς ψυχῆς καθυπέταξας, καὶ ἀπαθείᾳ, καὶ φρονήσει αὐτὴν κοσμήσας, πτέρυξι θείαις εἰς Οὐρανοὺς ἀνέδραμες, χάριν δεξάμενος ἐκ Θεοῦ τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους καὶ παντοῖα θεραπεῦειν ἀρρώσθημα, καὶ πνεύματα ἐξ ἀνθρώπων ἀπελαύνειν, καὶ πονηρὰ, ὅθεν Μοναζόντων χοροί, καὶ Ἱερέων πλήθη καὶ Χριστιανῶν ἡ ὁμήγουρις, γεραίρει τὴν ἐκ Θεοῦ σοι δοθεῖσαν χάριν, καὶ νῦν πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Βοηθὸς τοῖς ἐν θλίψει Θεοκτῆτορ, καὶ προστάτις ὑπάρχεις τοῖς ἐν ἀνάγκαις, ἀπεγνωσμένοις ἐλπίδα παρέχουσα, καὶ ἀνιάτων τὰς νόσους καθάρουσα, Θεοτόκε Πανύμνητε· διὸ ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει τὸν Κύριον.

Ἀποστίχον ἦχος, δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Εγκρατεῖα κατέτρωσας, καὶ ἀσκήσει τοῦ σώματος, τὸν ἐχθρὸν Μακάριε τὸν ψυχόλεθρον, καὶ νίκης στέφος ἀπειληφάς, ὥσπερ τις καλλίνικος, νῦν τῷ θρόνῳ παρεστὼς, τῆς Τριάδος φῶς δεύτερον, ὡς ἀσώματος. Ὅθεν νῦν ἐκδυσώπει ὑπὲρ πάντων, σοῦ τὴν μνήμην ἐκτελούντων, τὴν φωταυγὴ Διονύσιε.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Απειλαῖς ὁ διώκων σε. Πάτερ πρότερον βάρβαρος, τελευταῖος αὐθις δὲ καὶ μετὰ μελός, αὐτὸς ἐκεῖνος ἐγένετο, Θεοῦ σὲ δοξάζοντος, ὃν ἐδόξασας πολλοῖς, θεαρέστοις σου πράξεσι, Διονύσιε, ἀρεταῖς γὰρ θανμάζει καὶ μὴ θέλων, ὁ πολέμιος πολλάκις, ὡς τῶν λογίων ἀκούομεν.

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Φαιναῖς αὐγαζόμενος, ἀρεταῖς τὴν διάνοιαν, τὴν ψυχὴν ἐφώτισας Διο-

νύσιε, καὶ χαρισμάτων ἡξίωσαι, πολλῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου ἀπλυνῶς, τὰ γὰρ πόρῳ προέλεγες, τοῖς συνοῦσί σοι ὡς παρόντα καὶ ταῦτα διὰ τοῦτο, σοῦ τὴν μνήμην ἐπαξίως, ἐπιτελοῦμεν οἱ δοῦλοι σου.

Δόξα, ἥχος. δ'.

Τῷ τῆς χάριτος λόγῳ, τῷ Θεῷ ἡρτυμένῳ ἄλατι Διονύσιε, δι' οὗ τὰς καρδίας τῶν πιστῶν φωτίσας, μετεβαλὲς εἰς ἡδύτητα καὶ πρὸς ἐπίγνωσιν ἡγείρας καὶ δόξαν Χριστοῦ. Ὅθεν καὶ βαρβάρους ἔπεισας τὴν ἀρετὴν θαυμάζειν, καὶ τὰ θεία εὐλαβεῖσθαι δυνάμει Χριστοῦ. Τὸν γὰρ λύκον μετεποίησας εἰς πρόβατον, καὶ εἰς ἡμερότητα τὴν θηριωδίαν ἡμεῖψω τοῦ βαρβάρου, πάντα παραδόξως ἐνεργοῦντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ νῦν ἐν Οὐρανοῖς μετὰ δικαίων συναυλίζῃ σοφῇ, τῇ Θεῷ παρεστῶς Τριάδι, αἰτῆσαι πειρασμῶν καὶ θλίψεων ὑσθῆναι τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἡμᾶς ἐν εἰρήνῃ τοῦ λοιποῦ βιοτεῦσαι, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Ἀπολυτίκιον. Τῆς ἐρήμου πολίτης. Εἰς τὸν Ὁρθρον. Καθίσματα.

Εἰς τὴν ἀ. στιχολογίαν. ἥχος ἀ. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τριάδος τῆς σεπτῆς, τῇ δυνάμει τὸ Θεῖον, σεμνεῖον ἀληθῶς, ἐδομήσω θεόφρον, εἰς δόξαν τοῦ ἐνὸς Θεοῦ, καὶ ψυχῶν ὁρμητήριον, ὅθεν πρέσβευε ὑπὲρ αὐτοῦ διαμένειν, Διονύσιε, διὰ παντὸς ἐν εἰρήνῃ, εὐχαῖς σου πρὸς Κύριον.

Εξῆνθησας σεπτῶς, ἐν αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, ὡς κρίνον ψαλμικῶς τὰς ψυχὰς καθιδύνον, τῶν πίστει ἐκτελούντων σου, τὴν φωσφόρον πανήγυριν, καὶ βοῶντων σοι, ὡς παρρησίαν πλουτήσας, πρὸς τὸν Εὐσπλαχον, μὴ ἐπιλάθου παμμάκαρ, ἡμῶν τῶν τιμώντων σε.

Θεοτοκίον.

Τὰς χεῖρας πρὸς Θεόν, ἐκτενῶς ὑπὲρ πάντων, ὑφάπλωσον καὶ νῦν, Θεοτόκε ὑσθῆναι, πταιμάτων καὶ θλίψεων, καὶ δεινῶν περιστάσεων, τοὺς λατρεύοντας, τὸν σὸν πανάγιον τόκον, καὶ διάσωσον, γεγηρακότα με κόρη, πρὸς ὅρμον πανεύδιον.

Εἰς τὴν β'. στιχολογίαν. ἥχος δ'. Ταχὺ προκαταλαβε.

Ζωῆς ἐφιέμενος, τῆς ἀκηράτου Σοφῆς, τοῦ κόσμου τὴν τερπνότητα, ὥσπερ ἐπίβουλον, παρεῖδες καὶ σκύβαλα. Ὅθεν ἐν εὐφροσύνῃ, Διονύσιε Πάτερ, ἦλθες ἐπὶ τὸ Ὅρος, τοῦ Ὀλύμπου προθύμῳ, ἐν ᾧ τῶν μεμνημένων σου μέμνησο πάντοτε.

Ἔτερον

Νομίμως ἡγώνισαι, σθένει τοῦ Πνεύματος, Σοφῇ Διονύσιε, καὶ κατηδάφισας, δαιμόνων τὴν ἐπαρσιν. Ὅθεν σε συνελθόντες, εὐφημοῦμεν ἐν ὁ-

μνοῖς, μνήμην σου τὴν ἁγίαν, ἐτησίως τελοῦντες, διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεῖν ὑπὲρ τῶν δούλων σου. Θεοτοκίον.

Μαρία Θεόνυμφε, καὶ Παντευλόγητε, πιστῶν ἢ ἀντίληψις, καὶ τὸ προσφύγιον, πρὸς σὲ καταφεύγοντα, οἰκτιρόν με καὶ σῶσον, ἐκ χειρὸς πολεμίων, λύτρωσαί με κινδύνων, καὶ παντοίας ἀνάγκης, ἵνα ὑμῶ σεσωσμένος σὲ τὴν Πανάμωμον.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. ἥχος. πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Πανδαισίαν προτίθεται μυστικὴν, ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης καὶ Ποιητής, ἡμῖν ὦ φιλέοργοι, καὶ προτρέπεται ἅπαντας, διὰ τοῦ Θεοῦ τούτου, Πατρὸς ἐντροφήσασθαι, Διονυσίου σήμερον, εἰς δόξαν ἀθάνατον. Ὅθεν τοῖς Σθλατίνης, ὁ λαὸς νῦν ἀγάλλου, καὶ Ὀλυμπος τέρπεται, καὶ τὸ Ὅρος τὸ Πήλιον, Θετταλίας τὸ πλήρωμα, πρέσβευε νῦν Πάτερ Χριστῷ, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου. Ἔτερον.

Τῶν δαιμόνων τὸ θράσος καταβαλὼν, καὶ τελέσας τὸν βίον ἀσκητικῶς, χοροῖς συνηρίθμῃσαι, ἀσκητῶν Διονύσιε. διηνεκῶς ἀπλέτου, φωτὸς ἐμφορούμενος, καὶ τῆς σεπτῆς Τριάδος, τὴν δόξαν θεώμενος, ἥς περ τοὺς ἐν πίστει, ἐκτελοῦντας τὴν θείαν, καὶ ἐνδοξον μνήμην σου, μετασχεῖν καθικέτευ, ἵνα πάντες βοῶμεν σοι, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Μὴ κενώσας τοὺς κόλπους τοὺς Πατρικούς, ὁ Υἱὸς σου ἀτρέπτως ἐπὶ τοὺς νῦν κόλπους καθέζεται, ἀναπλάσαι βουλόμενος, τὸ φθαρὲν κακίαν, τοῦ ὄψεως Ἀχραντε, καὶ τοῦ Θεοῦ ἐξώσθη, μακρὰν ὡς παρήκοον. ὅθεν σὺν Ἀγγέλοις, νῦν αὐλίζεται χαῖρον, δοξάζον τὸν Κύριον, διὰ τοῦτο βοῶμεν Ἀγνή, πρέσβευε τῷ σὺ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν, τοῖς πιστῶς προσκυνοῦσι τὸν ἄχραντον τόκον σου.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος. Προκείμενον Ἦχος δ'. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ. Στίχος. Τὴν ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐαυτὸν Μαθηταῖς.

Πάντα μοι παρεδόθη (Πέμπτη τῆς Δ'. ἐβδομάδος).

Ὁ Ν'. Δόξα ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Ἰδιόμελον. Ἦχος. πλ. β'.

Τὴν τῶν Ὁσίων καλλονήν, τῶν μοναστῶν τὸ κλέος, τὴν βρύσιν τῶν θαυμάτων, καὶ τῶν πιστῶν παμφαῇ ἀντιλήπτορα, συνελθόντες ὦ φιλέ-

ορτοι, ἁσματοῖς ἐγκωμίοις ὑμνήσωμεν λέγοντες. Χαίροις τῆς οἰκουμένης φαιδρός, καὶ φύλαξ κραταῖος Διονύσιε Ὅσιε· Χαίροις λιμὴν γαληνότητα, τῶν δεινῶς χειμαζομένων, καὶ πρὸς σὲ καταφευγόντων. Χαίροις τῶν μοναζόντων ἐντροφίᾳ ὡραίων, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις θερμότητος προστάτης, ἀλλ' ὃ Πατέρων ἀγλαΐσμα μὴ ἐλλείπῃς πρεσβεύειν Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων ζεῖ, τὴν χαρμόσυνον καὶ σεβάσμιον μνήμην σου.

Σῶσον ὁ Θεὸς κ.λ.π.

Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν εἰρημῶν εἰς στ'. οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.
Ἦ τὸν Λόγον τέξασα δίδου μοι λόγον. Ἀμήν.

Ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Η Κόσμου κοσμήσασα, τὴν ἄκοσμίαν ὡς τέξασα, τὸν κόσμου κοσμήτορα, κόσμησον δέομαι, Θεοκόσμητε, τὴν ἄκοσμον ψυχὴν μου, εὐκόσμοις κοσμοῦσάν σε ὕμνοις Πανύμνητε.

Τὸν Λόγον Πανάχραντε, τὸν τοῦ Πατρὸς σωματώσασα, ἡμᾶς ἡλευθέρωσας, ἐκ τῶν ἀλόγων παθῶν, ὅθεν λόγοις σε, εὐλόγοις κατὰ χρέος, πάντες μεγαλύνομεν καὶ μακαρίζομεν.

Ορος ἀλατόμητον, ὁ Δανιὴλ πρὶν τεθέσθαι, ἐξ οὗ λίθος Πανάγνε, ἄνευ χειρὸς ἐκμηθεῖς, πᾶσαν ἡμβλυνε, τὴν ὀρωμένην στήλην, σὲ προδιεχάραττε, καὶ ὃν γενένηκας.

Ναὸν μὲ Πανάχραντε, τῶν Θεϊκῶν ἐπιλάμψεων, σὺ μόνῃ ἀπέργασαι ὡς ἂν δοξάζω σε, τὴν δοξάσασαν τὴν ἄδοξον οὐσίαν, ἡμῶν τῶν ἐνδόξως σε, νῦν δοξαζόντων Ἀγνή.

Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ὁσίου ὁ αὐτός. Ἦχος Δ'. οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.
Νέον μέλισμα νέφ Πατρὶ προσφέρω. Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις. Εὐγένιος.

Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Ναὸς Θείας χάριτος, τὴν σὴν πανήγυριν ἄγοντας, γενέσθαι δυσώπησον Χριστὸν τὸν Κύριον, Διονύσιε, καὶ μὲ τὸν σὸν ἱκέτην, εὐχαῖς σου ἱερωθῆναι με κακῶν καὶ θλίψεων.

Ενέκρωσας χάριτι, τὰ ἐκ παιδὸς σου σκιρτήματα, σαρκὸς Διονύσιε, τοῦ ζωηφόρου Σταυροῦ, ὡς ἐφαίνετο, τοῖς σοῖς φίλοις γονεῦσιν, ὑπνοῦντι μηνύων σοὶ τὴν Θεῖαν ἔλλαμψιν.

Ονοῦς σου ταῖς νεύσεσι, πρὸς τὸν Θεὸν Διονύσιε, ὑποῦτο μετάρσιος, πρὸς Οὐρανοὺς ἀπὸ γῆς, ὅθεν πάντιμον σκεῦος ἐδείχθης πᾶσι, Τριάδος τῇ χάριτι τῆς Πανυμνήτου σαφῶς.

Ναὸς ἐχημάτισας, τῆς Τρισηλίου Θεότητος, ἐκ βρέφους μακάριε, τῶν

ἀρετῶν τὴν καλὴν, τρίβον ὁδεύσας, προθύμως ὡς ἐχέφρων, πρὸς πλάτος κατήντησας τὸ ἐπουράνιον. Θεοτοκίον.

Επὶ πᾶσι ὡς γέγραπται, τὸ Θεῖον Πνεῦμα Πανύμνητε, ἐν σοὶ καὶ ἐσκήνωσεν, ὁ ἐπουράνιος, καὶ σεσάρκωται, ἀτρέπτως ὃ ἦν μείνας, Θεὸς τε καὶ Κύριος ἐν δύο φύσεσιν.

Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ὁσίου κατὰ Ἀλφάβητον. Ἦχος. πλ' δ'.

Ω, δὴ. α. Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Αμαρτιῶν μου καὶ παθῶν τὴν ζόφωσιν, μακρὰν ἀπέλασον, μονογενὲς Λόγε, τῇ παναλκεστάτῃ σου, δυνάμει καὶ καταύγασον, τῆς ψυχῆς μου τὰς κόρας, ἁμαρτωθείσας τοῖς πάθεσιν, ὅπως σου αἰνέσω τὸ Ὅσιον.

Βεβηλωμένονμε σαρκὸς τοῖς πάθεσιν, ὑσώπῳ κάθαρον, σὼν πρεσβεῶν πάτερ, καὶ τὴν τῶν αἰσθήσεων, διπλὴν πεντάδα φώτισον, κληρουχίας τῆς ἁγνῆς, συγκληρονόμον δεικνύονμε, καὶ τρυφῆς ἐνθέου συμμετοχόν.

Γῆθεν μετέστης πρὸς τρυφὴν ἀδάπανον, τὴν γεγραμμένην καὶ φθαρτὴν ὑπερδὼν δόξαν, καὶ τὰ δικαιώματα, Χριστοῦ πληρώσας ἄριστα, καὶ σαρκὸς τὰς ὁρέξεις, τῇ ἐγκρατεῖα σβεσάμενος, πάτερ Διονύσιε Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Τὸν ὑπεράγαθον Θεὸν ἡ τέξασα, κεκακωμένην ζεῖ, τὴν ψυχὴν μου μόνῃ, ἀρεταῖς ἀγάθυνον, ὡς ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, Θεοτόκε Παρθένε. ὅπως ἀξίως δοξάζω σε, τὴν βορῶν τὸ γένος δοξάσασαν.

Ω, δὴ. γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Λυχνίᾳ ἐπτάφωτος Παρθένε, καὶ ῥάβδος ἡ πρὶν τοῦ Ἀαρὼν, σὲ προεδήλουν Ἀχραντε, ἡ μὲν ὡς τὰς τοῦ Πνεύματος, δυνάμεις περιφέρουσαν, ἡ δὲ ὡς τέξασαν Κύριε.

Οσὸς Παναμώμητε Προπάτωρ, καὶ πάντες ἐξδύσθημεν φθορᾶς, τῷ ξένῳ καὶ ἀφράστῳ σου, τόκῳ Θεοχαρίτω. διὸ καὶ νῦν αἰτοῦμέν σε, τοῦ λυτρωθῆναι κολάσεως.

Γεδεὼν ὁ πόκος προεδήλου, καὶ βάτος ἡ ἀφλεκτος ἁγνή, ὁ μὲν ὡς δεξαμένην σε, ὁμβρον τὸν ἐπουράνιον. ἡ δὲ ὡς τῆς Θεότητος, τὸ πῦρ ἀφλέκτως ἐνέγκασαν.

Ορος σε κατάσκιον ἐκάλει, Παρθένε ὁ θεῖος Ἀββακοῦμ, ἐξ οὗ προήλθεν Ἅγιος, ὁ τῶν ἁγίων ἅπασαν, τὴν χερσωθεῖσαν πάθει, φύσιν ἡμῶν καθαιρόμενος Ὁ αὐτὸς τοῦ Ὁσίου.

Μετεστής γηθόμενος πρὸς θεῖα, σκηνώματα πάντα τοῦ Θεοῦ, ἐκείθεν

τοῖς τελοῦσί σου, τὴν ἱερὰν πανήγυριν, ὦ Πάτερ ἐξαιτούμενος, καταπεμ-
φθῆναι συγχώρησιν.

Επέστης ἐν Ὁρει τῷ Ἀγίῳ τοῦ Ἀθωνος θείαις ἀρεταῖς, καταυγασθεὶς
τοῦ Πνεύματος, ἥστραψας Διονύσιε, μέσον πολλῶν θεσπέσιε, Πατέρων ὡς
τις ἀσώματος.

Λιπάνας ψυχὴν τοῖς θείοις λόγοις, ἀκάκοις διδάσκαλος παισὶν, ἐγένου
πρὶν ἄλλ' ὕστερον, λόγοις ποτίμοις ἡφρανας, τοῦ Παναγίου Πνεύματος,
πολλῶν Πατέρων συστήματα. Θεοτοκίον.

Υμνοῦσι τὸν τόκον σου Παρθένε, Ἀγγέλων αἱ θεαὶ σερατιαί, μεθ' ὧν
καὶ τὰ πολύσπορα, Γένη βροτῶν λυτρούμενα, ἀρᾶς τῆς πρὶν διὸ καὶ νῦν,
σὲ Θεοτόκον κηρύττουσιν.

Ἄλλος τοῦ Ὁσίου. Ὁ Στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Δυναμωθείς ὁ Δανιὴλ, τῇ τοῦ Θεοῦ πανοπλίᾳ, ἐξελθόντε ἀσινῆς ἐκ τοῦ
λάκκου ἐξωλόθρευσε δεινῶς, τοὺς τοῦτον κατακρίναντας, σὺ δὲ τῇ καρτε-
ρίᾳ, δαιμόνων στίφος διώλεσας.

Επὶ τὴν ἄβυσσον τῆς σῆς, φιλανθρωπίας προσπίπτω, ἐξαιτούμενος κα-
κῶν μου τὴν λύσιν, ἄλλ' ὡς μόνος συμπαθής, καὶ φύσει Πολυέλεος, πρε-
σβεΐαις οἴκτειρόν με Διονυσίου φιλάνθρωπε.

Ζῶσι φησὶν ὁ Σολομών. οἱ δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τῶν καμάτων ἀπολαύον-
τες γέρα, διὸ τούτων γεγονώς, μιμητὴς Μακάριε, διάδημα τοῦ κάλλους,
ἐκ τῆς χειρὸς Θεοῦ δέδεξαι. Θεοτοκίον.

Οκαταβάς ἐξ Οὐρανοῦ, καὶ τὴν σὴν μήτραν οἰκήσας, Οὐρανόν σε λογι-
κὸν τοῖς ἀνθρώποις, ἀναδείκνυσιν ἔει, τῶν Οὐρανῶν ὑπέρτερον. διὸ μὴ
παύσῃ τοῦτον ὑπὲρ ἡμῶν εὐμενίζουσα.

Καθίσματα ἡχος, πλ δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον ἐν σοὶ γαστρὶ.

Εκ νεότητος πάντα καταλιπὼν, τὰ τοῦ βίου τερπνά τε καὶ γεηρὰ, προ-
θύμως ἠκολούθησας, τῷ καλοῦντι σε Ὁσίε καὶ ἐπ' ὧμων ἄρας Σταυρὸν
ὡς ἀκήκοας, ἐν νηστείαις Πάτερ, τὸ σῶμα κατέτηξας. Ὅθεν σε ποιμένα
τῶν οἰκείων προβάτων, καλῶς προχειρίζεται ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος, Διο-
νύσιε ἐνδόξε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσα-
σθαι τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Ἔτερον. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Οξέως τὴν φορὰν, τῶν ἀτάκτων Πνευμάτων, ἐξέφυγες εὐθύς, Διονύσιε
μάκαρ, εἰς θεῖον δὲ προσέδραμες, φροντιστήριον αὐθις δέ, καὶ ἐν Ἀθω-
νι, τῷ ἱερῷ καὶ Ὀλύμπῳ, τῆς ἀσκήσεως καλῶς ἀνύσας τὸν δρόμον. ἐν ᾧ
νῦν κεκοίμησαι.

Θεοτοκίον.

Αρρήτως τὸν Χριστόν. συλλαβοῦσα Παρθένε, ἐγέννησας ἡμῖν ὡς αὐτὸς
οἶδε μόνος, καὶ πάλιν διέμεινας, ὡς περ ἥς πρὸ συλλήψεως, ὅθεν ἄπασαι,
νῦν γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων, ἀνυμνοῦσιν, ὡς Θεοτόκον κυρίως, καθὼς
προεφήτευσας.

Ῥδὴ. δ'. Τὴν Ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν.

Νύμφην σε Πανάμωμον οἱ εὐκλεεῖς, κόρη τοῦ Πατρὸς προκατήγγειλαν,
Προφῆται πάλαι, καὶ γεννήτριαν Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, θεῖον
οἰκητήριον Ἀχραντε.

Τόμον ὁ Προφήτης σε Μήτηρ Θεοῦ, πάλαι προεώρα ἐν Πνεύματι, ἐν ᾧ
ὁ λόγος, ἐγγραφεὶς τῷ τοῦ Πατρὸς, δακτύλῳ διεγράψατο, βίβλῳ ζωῆς,
τούς τιμῶντάς σε.

Ελκει με Πανάμωμε πρὸς σὴν μόλπην, πόθος ὁ ἐγκάρδιος πάντοτε, ἀλλ'
ἀναρτῶμαι, πρὸς τὸ ἄτεχνον ὄρων, ὅπερ ὡς οἶδας Πάναγνε, ἐκστρεψὼν
καὶ δεῖξον με εὐτεχνον.

Ξένον τερατούργημα εἶδεν ἐν σοὶ, Φύσις ὁρατὴ καὶ ἀόρατος. τὸν γὰρ
ἀχρόνως, ἐκ νηδύος Πατρικῆς, ἐκλάμψαντα γεγέννηκας, ἀνευθεν ὠδίνων
Θεόνυμφε.

Ὁ αὐτὸς τοῦ Ὁσίου.

Ινα δόξης κρείττονος ἐπὶ τῆς γῆς, Πάτερ τὰς ὁρέξεις τοῦ σώματος, παι-
δαγωγήσας, ἀποχῇ τῶν ἡδονῶν, πηγὴ θαυμάτων γέγονας, πᾶσι τοῖς πι-
στῶς σοι προστρέχουσιν.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ἡ φωταυγής, μνήμη Διονύσιε φέρουσα, ἡ σὴ τοὺς
πάντας εἰς χαρὰν Πνευματικὴν, καὶ εὐφροσύνην κράζοντας, δόξα τῇ δυ-
νάμει σου Κύριε.

Μαράθροις Καστιάνοις τε τρέφων σαυτὸν, δίαίταν ἀπλήν, καὶ ἀπέριττον,
ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὡς ὁ θεῖος Βαπτιστής, διὸ θεοῦ χαρίσματος, Πάτερ ἡξι-
ώθης σαφέστατα.

Θεοτοκίον.

Γένος βροτῶν λέλυται ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ σοῦ Πανύμνητε Δέσποινα, ἀρᾶς
τῆς πάλαι, ἀνυψώθη δ' ἀπὸ γῆς, πρὸς Οὐρανούς τ' ἀνέδραμε, καὶ μετὰ
Ἀγγέλων εὐφραίνεται.

Ἄλλος τοῦ Ὁσίου. Σύ μου ἰσχύς Κύριε, σύ μου.

Η φωταυγής, σοῦ καὶ φωσφόρος πανήγυρις, νῦν ἐπέστη, πάντας καταυγά-
ζουσα, τοὺς περιθέοντας ἐν αὐτῇ καὶ τὸν δεδωκότα, ὑπομονὴν σοὶ δοξά-

ζοντας, και σὲ μακαριούντας, τῶν ἐχθρῶν τὰς ἐπάρσεις, καθελόντα σοφὲ Διονύσιε.

Θέσει Θεὸν, σὲ ἀπειργάσατο Κύριος, ὃν περ πάλαι, ἐκ ψυχῆς ἡγάπησας, καὶ εὐηρέστησας ἐπὶ γῆς, ὅθεν οἱ τιμῶντες, τὴν φωταυγὴ σου πανήγυριν, δειχθείμεν τῆς ἄνω, μέτοχοι βασιλεία, σαῖς πρεσβείαις σοφὲ Διονύσιε.

Ἰδοίμι σε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ἰλεούντα, Κύριον τὸν εὖσπλαχνον, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς, σὲ μακαριούντων, καὶ κεκτημένων σε πρόμαχον, φρουρόν τε καὶ προστάτην, καὶ προθύμως φῶδῃν σοι, κομιζόντων παμμάκαρ ἱκέσιον.

Θεοτοκίον.

Υψοποιῶν τοὺς γηγενεῖς ὁ φιλόανθρωπος, ἐκ γαστροῦ σου, σάρκα προσλάβόμενος, ὥσπερ βροτοῖς ἄνθρωπος ὁμοῦ, καὶ Θεὸς ὑπάρχων, καὶ πᾶν ἀγαθέα καλέσατο, πρὸς Φῶς θεογνωσίας. ὃν ἰκέτευσε Κόρη, καὶ ἡμᾶς οἰκτιρήσας, τοὺς δούλους σου.

Ὡ δὴ, ἐ. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἀγίων ἀγίανσε κηρύττομεν τὸν ἅγιον, σὺ γὰρ τῶν ἁγίων ὑπεράγως τεκοῦσα πάντας ἡμᾶς ἡγίασας, ὅθεν σε τιμῶμεν ἱερεῖς, Κόρη μελωδήμασι, καὶ συμφώνως ἡμεῖς σὲ γεραίρομεν,

Σοφίας με Πάναγνε, καὶ σῆς ἰσχύος ἔμπλησον, τρίβους τε εὐθείας τοῦ Υἱοῦ σου, νῦν βηματίζεις ὁρθῶς εὐδόωσον, ὅπως σεσωσμένος σε ὑμῶν, Κόρη Παναμώμητε, ὁ ἀρχεὶος ἱκέτης σου.

Ἀγνεῖας σὲ τέμενος καὶ θεῖον ἐνδιαίτημα. εὐρηκῶς ὑπάρχουσαν Παρθένε, ὃ πάντων Κτίστης ἐν σοὶ κατέφκησε, σάρκα εἰληφῶς ἄνευ σοφῆς, καὶ πάντας ἀνέπλασε, τοὺς φθαρέντας τοῖς πάθεσι.

Ἀβιδ προδιέγραψε, Βασίλισσαν Πανύμνητε, ἐν ἱματισμῷ σὲ διαχρῶσθαι, παρισταμένην τῷ Παντοκράτῳ, ὅπερ ὡς Υἱῷ σου Θεῷ, πρέσβευε ῥυθιῖναι με ἀπὸ πάσης κακώσεως.

Ὁ αὐτὸς τοῦ Ὁσίου.

Ἀραῖς καθυπέβαλες, τὸν ἄφρονα σοῖς ῥήμασι, τὸν τῆς μετανοίας ἀθετοῦντα, τοῖς λόγοις Πάτερ καὶ καθυβρίζοντα, θανάτῳ παρέδωκας αὐτόν, καὶ τὴν πατριὰν αὐτοῦ, προφανῶς εἰς ἀπώλειαν.

Νομίμως τὸν βίον σου, ἰθύνας τοῖς τοῦ Πνεύματος, λόγοις καὶ διδάγμασι πανσόφοις. Ὅθεν σοὶ Πάτερ τὸν τὰς ἐπαύλεις κακῶς, πηξάμενον πέλας τῇ μονῇ, νόσοις Διονύσιε, σὺ φρονοῦντα ἀπέλυσας.

Ἐξήμεψας Ὅσιε, σπουδῇ τοὺς ἱεροὺς βαθμοὺς, ὥσπερ Μωϋσῆς ὁ θεῖος πάλαι, ἅμα σὺν τούτῳ καὶ ὁ πολύδακρυς, ὁ Ἱερεμίας ὁ κλεινός, κρίσει δεδοκίμακας, θειοτέρᾳ τὰ κρεῖττονα.

Ὡς φῶς ἐναπήστραπτες, πᾶσι τοῖς προσπελάζουσι, λόγοις ἐκδιδάσκοντες καὶ ἔργοις, τῶν νῦν ματαίων καταφρονεῖν ἐκ ψυχῆς, ἐπεσθαι δὲ πᾶσιν ἀκλινῶς, τοῖς τιμίους Ὅσιε, ὁλοψύχως ἐδίδασκες.

Θεοτοκίον.

Εἰρήνης τὸν αἴτιον, τεκοῦσα τὸν Οὐράνιον, Λόγον τοῦ Πατρὸς ἀναλλοιώτως, Παρθενομήτορ σάρκα λαβόντα βροτούς, ἐθέωσε πάντας συμπαθῶς, πάλιν καὶ ἀνύψωσε, τοῖς οἰκείοις παθήμασιν.

Ἄλλος. Τοῦ Ὁσίου. Ἵνα τί με.

Κρίνον ὥσπερ πρᾶμάκαρ, ψαλμικῶς ἐν αὐλαξί, ταῖς τοῦ Κυρίου σου, ἱερῶς ἀνέφυς, τὰς ψυχὰς καθιδύνων τῶν πίστει σοι, προσιόντων Πάτερ, ἱκετικῶς σε ἐξαιτοῦντων, τῆς γενένης ῥυσθῆναι πρεσβείαις σου.

Λυμανθεῖς ταῖς δολείαις, μηχαναῖς τοῦ δράκοντος, πρὸς σὲ κατέφυγον, λαθῆναι τάχος, ἱκετεύω σε Πάτερ ὡς ἔχοντα, παθήσας ὄντως, πρὸς τὸν ἀπάντων Βασιλέα, ὑπὲρ οὗ τοὺς ἀγῶνας διήνυσας.

Μιμητὴς κατὰ πάντα, τῶν πρὸ σοῦ γεγόμενος, Ὅσιον ἐνδοξε, νῦν ἐπαπολαύεις, σὺν αὐτοῖς ἐν Ἀγίῳ σκηνώμασι, δωρεῶν ἀπείρων, ὥσπερ ἱκέτευε τυχεῖν με, Διονύσιε Πάτερ Θεόσοφε.

Θεοτοκίον.

Ἀφθαρσίας τὸν στάχυν, ἄρουρα βλαστήσασα ἢ ἀγεώργητος, τὴν ψυχὴν μου πάσης, ἀρετῆς τῇ ἐνδείᾳ λιμώττουσαν, ἔμπλησον καὶ δεῖξον, καρποὺς ἐνθέους ταῖς ἀρδεῖαις, τῶν δακρύων βλαστάνουσαν Ἀχραντε.

Ὡ δὴ στ'.

Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον

Ἰάσω φύσιν τὴν βρότειον, φθαρεῖσαν τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὄφεως, Χριστὸν κηρύσσας, Παρθενομήτορ Θεόνυμφε, τὸν τοῖς βροτοῖς διδόντα πλούσιον ἔλεος.

Ἀβιδ σε πάλαι ἀλήθειαν, ἐκάλει ἐκ τῆς γῆς ἀνατεῖλασαν, Παρθένε πάνσεμνε. ἐν ἧ ἕξ ὕψους διέκυψε, δικαιοσύνη θεῖα καὶ ἀπολύτρωσις.

Ὁ πάντων Κτίστης καὶ Κύριος, ἐκ σοῦ σωματωθεὶς Παναμώμητε, λύμην κατέπαυσε, πολυθεῖας καὶ ἐδειξε, Θεογνωσίας φέγγος πᾶσι τοῖς πέρασιν.

Υἱὸς ἀνάρχου Γεννήτορος, καὶ Λόγος πεφηνῶς θεῖου Πνεύματος, βροτοῖς ὁμίλησε, σάρκα λαβὼν Παναμώμητε, ἐκ σοῦ ὁ τῶν ἀπάντων Κτίστης καὶ Κύριος.

Ὁ αὐτὸς τοῦ Ὁσίου.

Πατὴρ φιλόστοργος γέγονας, χηρῶν καὶ ὀρφανῶν παραμύθιον, καὶ ὀρηγῶν τήριον, χεῖμαζομένων πανεύφημε, καὶ τῶν κακῶς ἐχόντων ἱατρὸν ἁμίσθος.

Ανέτειλας ἄλλος ἥλιος, τοῦ ψύχους Ἰατρὸς πολυφάρμακος, ὃ Διονύσιε, καὶ νῦν Σθλατίνης τὸ καύχημα, καὶ Θετταλίας πέλεις τὸ σεμνολόγημα.

Τῷ θεῷ πόθῳ βαλλόμενος, τοὺς τόπους τοὺς ἁγίους κατέλαβες, ἐν οἷς τὰ ἄχραντα, πάθη ὑπέστη ὁ Κύριος, κακείθεν ἐπανήλθες Μάρτυς ἀναιμάκτος.

Ρωννύμενος θεῖα χάριτι, σεμνεῖα πολλαχοῦ ὠκοδόμησας, ψυχῆς σωτήρια. σὺ δὲ σαυτὸν θείαις πράξεσι, ναὸν εἰργάσω Πάτερ τοῦ Θεοῦ Πνεύματος.

Ικέτευε πάσης θλίψεως, ῥυσθῆναι τοὺς τελούντας τὴν μνήμην σου, ὃ Διονύσιε, καὶ τῶν βαρβάρων θρασύτητος, τῆς νῦν ἐκικρατούσης ἀρρέτοις κρίμασι.

Θεοτοκίον.

Νενέκρωται δεινοῖς πάθεσι, βαρβάρων ὁμοτάτων Πανύμνητε, ὁ περιούσιος, λαὸς καὶ κληρὸς τοῦ Τόκου σου, σαῖς ἱεραῖαις τοῦτον κόρη ἀπάλλαξον.

Ἄλλος τοῦ Ὁσίου.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Ναμάτων τῶν ζωηρῶν τερπόμενος, ἐν σκηναῖς ἐπουρανίοις παμμάκαρ, διηνεκῶς ἀπολαύεις γενναίως, αὐτομολήσας πρὸς ἄθλα καὶ σκάμματα. Διὸ μὴ παύσῃ χαλεπῶν, ἐκ κινδύνων ἐξαίρων τοὺς δούλους σου.

Ξενάγησον καὶ ἡμᾶς τοῦ πόθῳ σου, τὴν φαιδρὰν ἐπιτελούντας ἡμέραν, ἐν τῇ φρικτῇ τοῦ Δεσπότης τραπέζῃ, ὡς παρρησίαν πλουτήσας πανένδοξε, τρανώτερόν τε καθορῶν, ὃν ἐν γῇ ἐκ καρδίας ἐπόθησας.

Ο Πάλαι τῷ Νομοθέτῃ Κύριος, ἀμυδροτέρων ὄφθεις ἐν τῷ Ὄρει, πλάκας διδοὺς γεγραμμένας τὸν Νόμον, αὐτὸς σοὶ Πάτερ καὶ ῥώμην παρέσχετο, πληρῶσαι πᾶσας ἀρετάς, καὶ παθῶν κατευνάσαι οἰδήματα.

Θεοτοκίον.

Υπέφνηεν ὁ Δαβὶδ Μητέρα σε, τοῦ τῶν ὅλων Βασιλέως Παρθένε, κράζων τρανῶς, διαγρύψω ἐσθῆτι, πεποικιλμένη ἐν δόξῃ παρέσθη σοι, Βασιλίσα ἡ σέ Φρικτῶς, τετοκυῖα τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Τὸ κοντάκιον. Επεφάνης σήμερον.

Νουνεχῶς τὴν ἄσκησιν, τῆς ἐγκρατείας, σὺ ἐκτήσω χάριτι, ὃ Διονύσιε πολλῇ. Διὸ Τριάς σὲ ἐδόξασε, πλουσίους Πάτες καὶ ἔργοις καὶ θαύμασι,

Ὁ οἶκος

Ακαταμάχητον ἰσχὺν καὶ σθένος Οὐρανόθεν, νῦν μοι παράσχου ὃ Τριάς. Σὺ γὰρ ἀπάντων χορηγὸς τῶν τελείων καὶ ἀγαθῶν ἐξ ὕψους δωρημάτων, ἐνίσχυσόν με Πανσέβαστε τοῦ λοιποῦ προΐξεις ἐναρέτοις ζεῖ εὐ-

αρεστοῖν σοι, πράττειν τε καὶ λέγειν ὁμοῦ, καὶ μὴ ὡς τὴν ἀκαρπὸν μεσυχὴν ἐκόφης, φύλλοις μόνον κομπάζουσιν, νῦν δὲ Ὑψίστῳ Τριάδι Μονόσεπτε τὰς βαρβαρικάς κοίμησον ἐφόδους, τὰς νῦν ὡμῶς κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐπεγειρομένας, λόγοις καταπράυνον ἀρρέτοις, οἷς μόνος οἶδας τῇ σοφῇ σου προνοίᾳ, καὶ τῷ βάθει τῶν πολλῶν σου κοιμάτων, πᾶν ἰσχύεις τῷ Παντοδυνάμῳ σου προστάγματι, ὅπως καὶ ἡμεῖς ἐν αἰνέσει γενόμενοι ἐν ἀκυμάντῳ λιμένι, αἰνῶμεν καὶ εὐλογῶμεν σὲ τὸν Δεσπότην, καὶ Θεὸν τοῦ παντός, εἰς αἰῶνας ἀπεράντους, εὐχαῖς Διονυσίου τοῦ σοῦ θεράποντος. ὃν ἐδόξασας ἐπὶ γῆς πλουσίους ἔργοις ὁμοῦ καὶ θαύμασι.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ κγ'. μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου τοῦ νέου, τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ Ὄρει ἀσκήσαντος,

Καταλιπὼν πᾶν Διονύσιε λόγῳ,

Ἡρῆς πρὸς πλάτος Οὐρανίων θαλάμων.

Εἰκάδι Διονύσιος ἔβη τριτάτῃ Πόλον ἐκ γῆς.

Οὗτος ὁ Ὁσίος Πατὴρ Διονύσιος ἦτον κατὰ τοὺς χρόνους Ἱερεμίῳ τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ἔτει τῷ Σωτηρίῳ χιλιοστῷ πεντακοσιοστῷ. ὁ ὁποῖος ἦτον γέννημα, καὶ θρέμμα ἀπὸ τὴν Ἐπαρχίαν Φαναρίου, ἐκ Χώρας Σθλάτενας λεγομένης, ἀπὸ εὐσεβῶν γονέων, πατρὸς Νικολάου, καὶ μητρὸς Θεοδώρας, αὐτάρκως βιοῦντες, ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ ἦτον χαλκεὺς καὶ σπαθοποιὸς, γεννήσαντες δὲ τοῦτον τὸν Ὁσίον, καὶ βαπτίσαντες ὠνόμασαν αὐτὸν Δημήτριον. Μετὰ δὲ ταῦτα εἶδον οἱ γονεῖς αὐτοῦ καθ' ὕπνον Σταυρὸν χρυσοῦν ἐπάνω αὐτοῦ, καὶ διέκριναν ἐν αὐτοῖς πῶς μέλλει νὰ χρηματίσῃ ἕως τὸ ὕστερον, καὶ δέδωκαν αὐτῷ γράμματα μαθεῖν, αὐτὸς δὲ ὑπὸ θείας χάριτος ἔμαθε ταχέως τὸ ἀρκετόν του. Ἀδρυνθεὶς δὲ ἐπόθησε λαβεῖν τὸ τῶν Μοναχῶν σχῆμα, καὶ φυγὼν κρυφίως ἀπὸ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ ἀπῆλθεν εἰς τὸ Μοναστήριον, τό, Μετέωρον ὀνομαζόμενον, καὶ ἐν ὀλίγῳ καιρῷ ἐρασοφόρησαν αὐτόν, καὶ Δανιὴλ ἐπωνομάσθη, καὶ ἦν ἐκεῖ ὑποτασσόμενος εἰς ὅλα, μετέπειτα δὲ ἐπόθησεν ἀπελθεῖν καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ οὐκ ἀφῆκαν οἱ Πατέρες τοῦ Μοναστηρίου, ἀλλ' ἐτήρουν πάντοτε τὴν σκάλαν τῆς πόρτας ὡς ὑψηλὴν οὖσαν, ἵνα μὴ λάθρα φύγῃ, αὐτὸς δὲ ἔξω ἀπὸ τῆς θύρας κατελθὼν τὸν ὄχθον ἐκείνον τὸν μέγαν, καὶ ὑψηλόν, ὁρῶν ἔνθεν κακείθεν, καὶ συμπάσχοντας ἐπὶ πολλὴν ὥραν, εἰσεπήδησεν ἐξ αὐτοῦ, μέινας ἀβλαβῆς Θεοῦ χάριτι, καὶ οὕτως ἦλθεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ ἐπῆγεν εἰς ταῖς Καρυαῖς τὴν σκήτην τοῦ Προτάτου, εἶτα ἐρώτησε ποῦ εἶναι τὸ κελλίον τοῦ Πνευματικοῦ κυρὸ Γαβριήλ, καὶ ὁμολόγησαν αὐτόν, ἐρχόμενος δὲ, ὡς εἶδεν αὐτὸν ὁ Πνευματικὸς κυρὸ Γαβριήλ, εἰ ἀγένοιον ὄντα, εἶπεν αὐτῷ, τέκνον μου, ἤξευρες ὅτι ἐντολὴ εἶναι παρὰ τῶν παλαιῶν Ἀγίων Πατέρων, ὅτι ἀγένεια παιδίᾳ νὰ μὴν κατοικοῦν μέσα εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, μόνον ὅπως ἔξω, ἕως ὅπου νὰ γενειάσῃς, καὶ οὕτως θέλομεν σὲ δεχθῇ, καὶ αὐτὸς λέγει πρὸς τὸν Πνευματικὸν αὐτοῦ, ὡς οὐρίζεις τίμιε Πάτερ νὰ κάμω καὶ ἐγὼ, καὶ εὐθέ-

ποντας οἱ ταλαίπωροι ἐκεῖνοι τὴν τόσῃν δυστυχίαν τῶν χωραφίων, καὶ ἀμπελίων τους, καὶ πάντα τὸν καρπὸν τῆς γῆς αὐτῶν, ἐπῆγαν μὲ πολλὴν ἰκσιάν, καὶ παρεκάλεσαν τὸν Ἅγιον Διονύσιον, καὶ τὸν ἤφεραν πάλιν ὀπίσω καὶ ὑλόγησεν αὐτοὺς καὶ εὐχήθηκέν τους, καὶ ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκεῖνην ἔπαυσεν ἡ χάλαζα, καὶ δὲν τοὺς ἐβλαπτε τοὺς καρποὺς, καὶ αὐτοὺς ευρίσκοντας τότε ἄδειαν, ἐτελείωσε τὸ Μοναστήριον τῆς Ζωαρχικῆς Τριάδος, καὶ ἐπάνω εἰς τὴν ὑψηλοτάτην κορυφὴν τοῦ Ὄρους ἔκτισεν Ἐκκλησίαν, τὸν Προφήτην Ἠλίαν, καὶ τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁλόγυρα τὸν τόπον τοῦ Μοναστηρίου ἔχει πολλὰ σπήλαια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπάγετε πολλαῖς φοραῖς μόνος του καὶ ἐπροσηύχετο, ὡς φαίνεται τὴν σήμερον ὁ δὲ Θεὸς ἔκαμε πολλὰ θαύματα διὰ τοῦ Ἁγίου. ἀρρώστους γὰρ ἐθεράπευε καθ' ἡμέραν, δαίμονες ἐδίωκε, προφητείας ἔλεγε, καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ἔκαμεν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔμελλε καὶ αὐτὸς νὰ ὑπάγῃ πρὸς ὃν ἐπόθει, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὸ σπήλαιον ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, τὴν ὁποίαν τὴν ἔκτισε μοναχὸς του καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰς αἰωνίους μοναχάς, τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ σῶμα ἐτάφη, ἐντίμως ἐν τῷ Νάρθηκι τῆς Ἐκκλησίας, οὐ ταῖς ευχαῖς καὶ ταῖς πρεσβεῖαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Ὡ, δὴ, ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τὴν φύσιν.

Μακαρίζουσί σε πᾶσαι Πανωμόμητε, ἄχραντε Δέσποινα, αἱ γενεαὶ ὡς αὕτη, προέφης σωζόμεναι, καὶ σοὶ κραυγάζουσι, χαῖρε Πάναγνε, ἡ τὴν ζωὴν εἰσάξασα, τοῖς ἐν Κόσμῳ εἰς αἰῶνας.

Ο Τοῦ Νόμου σε σκιάδης τύπος Πάναγνε, σαφῶς διέγραφε, Στάμνον καὶ Ῥάβδον Ναὸν, καὶ Ὄρος κατὰ σκιν, ἐξ οὗ ἐπέφανεν, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἡμᾶς φθαρέντας πάθειν, ἀναπλάττων εἰς αἰῶνας.

Ιακώβ σὲ προσώρα πάλαι Κλίμακα, Θεογεννήτρια, δι' ἧς βροτοὶ ἀπὸ γῆς, πρὸς ὕψος αἱρούμεθα, σοὶ ἀνακράζοντες, χαῖρε Δέσποινα, ἡ τὴν ζωὴν εἰσάξασα, τοῖς ἐν κόσμῳ εἰς αἰῶνας.

Λυτρωθέντες τῆς κατάρας τῇ γεννήσει σου, Παρθένε Πάνσεμνε, τῆς τοῦ Ἀδάμ οἱ πιστοὶ, συμφώνως τὸ χαῖρε σοὶ βοῶμεν πάντοτε, ἰκετεύοντες, τῆς ἐν τῷ ἄδῃ θλίψεως, λυτρωθεῖναι σαῖς πρεσβεῖαις.

Τοῦ Ὁσίου ὁ αὐτός.

Πᾶσι πρόξενος καλῶν ἀνθρώποις γέγονεν, ὁ θεῖος λόγος σου ὅθεν σε κόρη ποτέ. ἀσέμνως ὑβρίσασα, δίκας εἰσπράττεται, μετεβλήθη δέ, καὶ μελφοῦσα ἔκραξεν, ὁ Θεὸς ευλογητὸς εἷ.

Ρητορεύων δὲ ὁ ἄγευστος παιδεύσεως, ἀγνώστως Ὅσιε, ἀλλ' ἐπειράθη ἀφ' ἧς καλέσας τοὺς δαίμονας. καὶ μὴ βουλόμενος. τὴν κακόνοιαν, αὐτῶν καὶ γνοὺς ἐκραυγάζεν, ὁ Θεὸς ευλογητὸς εἷ.

Θεοτοκίον.

Ιατῆρα τοῖς ἀνθρώποις ἀπεκύησας, Θεὸν καὶ Κύριον, ὡς ἀληθῶς ὑπὲρ νοῦν, ψυχῆς μου τὰ τραύματα, ἴασαι δέομαι, καὶ ἀνάστησον, νενεκρωμένην πάθει, τὴν ψυχὴν μου Παναγία.

Ἄλλος. τοῦ Ὁσίου. Παῖδες ἐβραίων.

Πρόστηθι πάντων ἐν τῇ ὥρᾳ, τῆς δευτέρας τοῦ Δεσπότου παρουσίας, τῶν ἐν πίστει φρουρὸν, καὶ πρόμαχον καὶ ῥύστιν, ἐχόντων σε πανόλβιε, ἐξαιρούμενος γεέννης.

Ρῆμα Θεοῦ ἐνίσχυσέ σε, ὡς περ πάλαι τὸν Ἰὼβ ἐπὶ κοπρίας, ἐρῶμιμνον δεινῶς, διὸ δαιμόνων θράσος, εἰς τέλος καταβέβληκας, Διονύσιε τρισμάκαρ.

Σὺ τῇ τραπέζῃ προσηνέχθης, τοῦ Θεοῦ καθάπερ ἄρτος ἐν τῇ μάκρᾳ, φυραθὲς καθαρῶς, ἀσκήσεως τῆς θείας, διὸ χοροῖς ἡρίθμησαι τῶν Ὁσίων εἰς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας Λόγον τὸν ἀχρόνως, προεκλάμψαννα, γαστρὸς ἐκ τῆς Πατρῆος, τὴν βροτείαν μορφήν, ἀρξέυστως προσλαβόντα, ἐκ σοῦ Παρθένε ἄχραντε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Ὡ, δὴ, η'. [Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ Καμίνῳ.]

Ορθρος τοῖς ἐν σκότει καθημένοις, τοῦ βίου ἐδείχθης Παναμώμητε, τούτοις ἀνατείλασα, Ἥλιον τὸν ἄδυτον, ψυχὰς καταφωτίζοντα, ψάλλειν ἐγείραντα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Γένος βροτῶν σου τῇ γεννήσει, τῆς πρῶτης κατάρας Παναμώμητε, λυτρωθὲν ἐκάστοτε, χαῖρε ἀνακράζει σοὶ, ἡ τὸν Θεὸν κήσασα τοῖς πίστει μέλπουσι, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ολος ἐν τοῖς κάτω ἦν ὁ Λόγος, τῶν ἄνω οὐδ' ὅλως ἠχωριζόμενος, Μῆτερ ἀπειρόγαμε, μόνη παντευλόγητε, εἰ καὶ βροτοῖς ὠμίλησε βροτὸς γενόμενος, τοῦ σώσαι τοὺς πιστῶς μελῶδουσιν, σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν ὥς σὺ προέφης ἀπὸ θρόνων, καθεῖλες δυνάστας Παναμώμητε, ταπεινούς τε ὕψωσεν, ἀγαθῶν ἐνέπλησε, πεινῶντας ὡς φιλάνθρωπος, ὁ τὴν σὴν ἄχραντον, οἰκῆσαι βουληθεὶς κόρη μήτραν. ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ αὐτὸς τοῦ Ὁσίου.

Ολος ἐφεπόμενος τοῖς τρόποις, τῶν πάλοι Πατέρων Διονύσιε, ἡλπιφες ἐλαίῳ γὰρ, πάθη τὰ δυσίατα. οὕτω καὶ τὸν Ἀρσένιον, τὸν Βερροιαῖον ποτὲ, ἀπῆλλαξας ταχέως τῆς νόσου, τῆς θανατηφόρου τῷ λόγῳ παραδόξως.

Συγκύπτουσιν πάθει τὴν Σκεῦαν, ἀνώρθωσας Μάκαρ σαῖς δεήσεσι, τὸν Χριστὸν μιμούμενος, καὶ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, τοὺς πᾶσαν τὴν ὀφήλιον θαύμασι σώσαντας, καὶ Κύριον κατέπεισας κράζειν, καὶ Θεὸν τῶν ὅλων ὑμνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φωτὶ μὲν τὸ σκότος δραπετεύει, καὶ ψεῦδος τῆς ἀληθείας φυγαδεύεται, οὕτω καὶ τὰ πνεύματα, Πάτερ τὰ μισάνθρωπα, τὴν παρουσίαν ἐφευγον, τὴν σὴν ὡς τάχιστα, καὶ ἅπαντες ἑώρων ἐν πίστει, σὲ Θεοῦ τιμῶντος τὸν ἴδιον ἱκέτην.

Θεοτοκίον.

Ο δημιουργήσας πάντα Λόγος, καὶ λόγῳ σοφῇ προνοίᾳ διεξάγων νῦν, μόνῳ τῷ βουλήματι, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε, δι' εὐσπλαχνίαν ἄφατον δεδημιούργηται ἐκ σοῦ καὶ σὰρξ ὥραθη Παρθένη, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον, δι' ἄκραν εὐσπλαχνίαν.

Ἄλλος τοῦ Ὁσίου. Τὸν ἐν Ὁρει ἀγίῳ δοξασθέντα.

Τῶν ἐσόπτρων λυθέντων Θεοφόρε, ἐποπτεύεις, τρανῶς τὴν Παναγίαν, καὶ Τριφεγγὴ Τριάδα τὴν ἀμέριστον, Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Υπὸ πέτρας, ὅλην ἐστὼς κατεῖδεν, ὁ Θεόπτης, τὸν Κύριον τῆς δόξης, σὺ δ' ἐν τῷ πόλῳ, ἄρτι καθαρώτερον, τοῦτον ἐποπτεύεις, Κύριον ὑμνεῖτε βοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φῶς ἐκλάμψαν, ἐν τῇ καθαρωτάτῃ, σοῦ καρδίᾳ, γενναῖον πρὸς ἀγῶνας,

εὐργάσατό σε Πάτερ Διονύσιε, Κύριον ὑμνοῦντα, καὶ ὑπερυψοῦντα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ο Ἀμήτωρ, ὑπάρχων πρὸ αἰώνων, ἐπ' ἐσχάτων, ἀπάτωρ ἐγεγόνει, ἐκ σῆς νηδύος σάρκα προσλαβόμενος, ἄχραντε Παρθένη ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡδὴ θ'. Ἄπας γηγενὴς

Αῦγασον ὑμῶν, ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος Κόρη Θεόνυμφε, ὡς τὴν ἐνυπόστατον, αὐγὴν τεκοῦσα καὶ τοῖς καθεύδουσιν ἐν σκότει ὡς ἀστράψασα φῶς τὸ αἰδίδιον, ὅπως τρίβους, θείας βηματίζοντες Οὐρανῶν βασιλείας τευξώμεθα.

Μόνην ἐκ πασῶν, γενεῶν σε Κύριος ἀγνὴν εὐράμενος, ὥκησεν ἐν μήτρᾳ σου. διδὼ γυναῖων τῶν πρὶν ὑπέρχεσαι. εἰ γὰρ κἄκεῖνα ἰσχυσαν τεκεῖν Πανάμωμε, ἀλλὰ σύγε, πάντα ὑπερέβηκας, ὡς Θεὸν τῶν ἀπάντων γεννήσασα.

Ηκταὶ διὰ σοῦ, ἡ φύσις ἡ ἐκπτωτος ἡμῶν Πανύμνητε, πρὸς τὴν ἐπουράνιον, καὶ μακαρίαν θείαν ἀπόλαυσιν. ὁ γὰρ Πατὴρ συνάναρχος καὶ θεῖος Πνεύματι, ἐκ γαστροῦ σου, σάρκα προσλαβόμενος, δεξιᾷ τῇ πατροφᾷ τετίμηκεν.

Νεῦσον πρὸς τὰ σά, ἐφύμνια Πάναγνε καὶ τὴν πολύφωτον, χάριν σου κατέπεμψον, ἡμῖν Παρθένη τοῖς σὲ γεραίρουσιν, ὡς ἂν προθύμως πάντοτε σὲ μεγαλύνοντες, ἐκβοῶμεν, χαίροις Παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ὁ αὐτὸς τοῦ Ὁσίου

Εσχες ἐπὶ γῆς, σαρκὸς τὰ φρονήματα παθῶν ἀνώτερα, νῦν δὲ πρὸς τὴν ἁπονον, καὶ θάλαν λήξιν μετῆρας Ὁσίε. ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὰς χεῖρας ἐκτεινον, καὶ τὴν ζεύγλην, νῦν τὴν ἐπανχένιον, τῶν βαρβάρων συντρίψαι δυσώπησον.

Ρῆξον τὰ κλοιὰ, Χριστὲ τὰ βαρύτερα τὰ ἐπικείμενα, καὶ τὸν δουλικὸν ζυγόν, καὶ ἀκανθώδη βίον μετάρτησον, τῆς Ἐκκλησίας Δέσποτα φιλάνθρωπε τῇ σῇ, τοῦ Ὁσίου, ταῖς εὐχαῖς διάσωσον, τοὺς τελούντας αὐτοῦ τὰ μνημόσυνα.

Ὡσπερ Οὐρανὸς, τοῖς ἀστροῖς αὐγάζεται καὶ ὠραίζεται, οὕτω καὶ ἡ ἁ-

σπίλος, νῦν Ἐκκλησία Χριστοῦ Φαιδρύνεται, ταῖς τῶν ἁγίων τάξεσι, καὶ τῶν Ὁσίων χοροῖς, χαῖρε τούτοις, πᾶσι καὶ ἡ Σθλάτενα, σὺν αὐτοῖς Διονύσιον ἔχουσα.

Θεοτοκίον

Σὼζε πειρασμῶν, παντοίων καὶ θλίψεων τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, πάσας τὰς ἐλπίδας μὲν, νῦν μετ' αὐτὸν γὰρ ἐπὶ σοὶ κέκτηται. βαρβαρικῆς ἀπάλλαξον, δουλείας Δέσποινα, τοὺς ἐν πίστει, καθομολογοῦντάς σε, Θεοτόκον Κυρίως ὑπάρχουσαν.

Ἄλλος τοῦ Ὁσίου. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Χαρὰς αἰωνιζούσης σὺ γεγονώς, τῶν Ὁσίων συμμετοχος Ὅσιε, χοροβατεῖς, τόπον τῆς Ἑδέμ τῆς περικαλλοῦς, διδὼς εὐεπίβατον, ἔχων τοῦ δεσπότη τοῦ ἀκοήν, αἰτήμασί σου θείοις, τῆς ἄνω βασιλείας, ἐπιτυχεῖν με κα-
δικέτευσ.

Ψελλίζοντος ἐκ στόματος τὴν φθῆν, δεδεγμένος ἀντάμειψιν δίδου μοι, ὡς περ Χριστός, πάλαι τὰ τῆς χειρὸς δύο λεπτά, προθύμως διεδέξατο, ἔχων παρρησίαν ὡς ἀγαθῶν, ἀπείρων κληρονόμος, μεθέξεως τῆς θείας, καταξιούμενος ἐκάστοτε.

Ως ἄσαρκος βιώσας ἐπὶ τῆς γῆς, στεφανφόρος παρίστασαι Ὅσιε, τῷ λυτρωτῇ. ὅθεν τοῖς τελουσί σου τὴν σεπτήν, καὶ φωταυγῇ πανήγυριν, ἵλεων ἀπέργασαι ἐν δεινοῖς, ἅει χειμαζόμενοις, οἰκτεῖται καὶ τῆς θείας, ἐπιτυχεῖν μακαριότητος.

Θεοτοκίον

Υμνοῦμέν σε Παρθένε οἱ διὰ σοῦ, τῆς ἀρχαίας ῥυσθέντες κακώσεως, καὶ τὴν φωνήν, πάντες σοὶ βοῶμεν τοῦ Γαβριὴλ, χαῖρε Θεοῦ λοχεύτρια, χαῖρε ἡ τεκοῦσα τὸν ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμπαντα ἀχρόνως, Θεόντε καὶ Δεσπότην, ὃν ἐκδυσώπει τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἐξαποστειλάριον

Ἐπεφάνη ὁ Σωτήρ

Παριστάμενος φωτὶ, τῷ Θεῷ Διονύσιε, τῆς Πανυμνήτου Τριάδος, Θεοῦ-
μενος ὡς ἀληθῶς. καὶ γὰρ ἔστις πλησίον, ὡς θέσει Θεὸς τῇ φύσει.

Ἔτερον. ὁ Οὐρανὸν τοῖς ἄστροις

Τοῖς μὲν πιστοῖς τὸ σὸν σῶμα, πρὸς ἴαριν ἐπεδόθη, ἡ δὲ ψυχὴ ἐν θαλάμοις, περιπολεῖ Οὐρανόν. διδὼς τιμῶμέν σε πάντες οἱ σχόντες σε Ποιμενάρχην.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Σωματωθέντα τὸν λόγον, ἐκήσας ἀπορρήτως πείρην, ἀνδρὸς μὴ εἰδυῖα, Παρθένε Μήτηρ Κυρίου. ὃν ἐκδυσώπει παντοίων, ἡμᾶς κινδύνων ῥυσθῆναι.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἱστώμεν στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ [προσόμοια.
Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Θβίος σου Πάτερ ἱερὸς, ὥφθη ἐκ νεότητος, ταῖς ἀρεταῖς ἀστραπτόμενος, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος, ὅθεν ταῖς εὐχαῖς σου, γυναῖκας Θεόφρονας, γονίμους καὶ εὐτέκνους ἀπέδειξας, νῦν δὲ Θεοπέσιε, καὶ ἡμᾶς ἐνθέοις πράξεσιν, εὐτεκνοῦντας πρὸς Θεὸν ἱκέτευσ.

Τὸ πάλαι θρυλούμενον πολλοῖς, Ὅρος ἀτοπήμασιν, Ὀλύμπου ὁ Διονύσιε, νῦν δὲ πανσέβαστον, οἶκον τῆς Τριάδος, τῆς σεπτῆς τετέλεκας, σπουδάσμασι τοῖς σοῖς καὶ πονήμασι, διδὼς νῦν ἄσειστον, ἐπηρεαίαι καὶ κακώσεσι, διαμένειν εὐχαῖς σου δυσώπησαν.

Τὸν βίον σου Πάτερ ἐκ παιδός, τῷ Θεῷ ἀνέθηκας, σαρκὸς εὐθύς τε σκιρτήματα, ἐδουλαγωγήσας, λόγῳ τε καὶ ἔργῳ, ἡξιώθης χάριτος, προλέγειν τῶν μελλόντων τὴν ἔκβασιν, καὶ νῦν ἱκέτευσ, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα Ἦχος πλ'. β'

Φῶς τὸ νοερὸν, ἐν τῇ καρδίᾳ σου δεξάμενος Ὅσιε Πάτερ, σκευὸς ἀνεδείχθης σεβάσμιον, καὶ ἐνδιαίτημα τῶν Θεουργῶν ἀρετῶν, σὺ γὰρ ἐκ βρέφους τὰ παρόντα, εἰς οὐδὲν λογισάμενος, δέδωκας σαντὸν τοῖς μένουσιν, ὡς ἐχέφρων καὶ μεγαλέμπορος, καὶ νῦν ὡς οἰκονόμος τῆς χάριτος πιστός, τὸ δηναρίον ἀπολαύων τῶν ἔργων, εὐφραίνῃ σὺν χοροῖς Ὁσίων Διονύσιε Θεοφρόν, ἅει τῇ Πανυμνήτῳ παριστάμενος Τριάδι, εὐχὰς ὑπὲρ ἡμῶν, πρὸς αὐτὴν ποιού, ῥυσθῆναι πειρασμῶν καὶ θλίψεων, τοὺς τελούντάς σου τὴν μνήμην πιστῶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόκε σὺ εἰ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς, σὲ ἱκετεύομεν, πρόσβουε Δέσποινα, μετὰ τοῦ σοῦ Ὁσίου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη.

Τὸ Ἀπολυτίκιον. τῆς Ἑρήμευ πολίτης. καὶ ἡ Πρώτη ὥρα.

Ἔτερα προσόμοια. Εἰ βούλει εἰπεῖν ταῦτα, Ἦχος, πλ. δ'.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πάτερ σοφὲ Διονύσιε, διὰ τὴν ὄντως ζωὴν, τῆς παρουσίας ἡλόγησας καὶ τοῖς πόνοις ἔκδοτον, σοῦ τὸ σῶμα προδεδωκας, πρὸς τὴν ἀγῆρω καὶ ἀτελεύτητον, τρυφὴν ἐνθέως ἀποσκοπούμενος, ἥς καὶ ἐπέτυχες, σὺν Ὁσίων φάλαγγι διηνεκῶς, θρόνῳ παριστάμενος, τοῦ Παντοκράτορος.

Πάτερ σοφὲ Διονύσιε, διὰ τὸν ὄντως Θεὸν, τῶν δαιμόνων τὴν ἔπαρσιν, σταθερῶς ἐμείωσας, τὴν τοῦ Πνεύματος ἔνοικον, δύναμιν ἔχων ἐπιρρῶνύ-
ουσας, καὶ δυναμοῦσάν σε Παναοίδιμε, ἦν καθικέτευσ, καὶ ἡμῖν δωρη-
σασθαι τοῖς εὐσεβῶς, μνήμην τὴν πανίερρον, ἐπιτελοῦσί σου.

Πάτερ σοφὲ Διονύσιε, διὰ τὸ ὄντως τερπνόν, τὴν τοῦ κόσμου τερπνότη-

τα, πᾶσαν βδελυξάμενος, τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας, τὸν τούτου ἄρας, Σταν-
 ρὸν ἐπ' ὤμων σου, καὶ τὸ σὸν σῶμα ἀπαρνησάμενος, ὅθεν ἤξιωσαι, τῆς ἀ-
 λήκτου χάριτος, καὶ τῆς, τρυφῆς, π' ἄντων τῶν τιμώντων σε, μνεῖαν ποι-
 ούμενος.
 Δόξα, Ἦχος. β'.

Σήμερον οἱ πιστοὶ περιχαρῶς ὑμνοῦσι τὸν Σωτῆρα, σήμερον Οὐράνια
 Τάγματα, τῶν Ὁσίων Πατέρων, ἐν τῇ μνήμῃ Διονυσίου ἀγάλλονται, ἡ δὲ
 γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις εὐφραίνεται· οἱ Νόες τὸν ὕμνον ἐξαδουσι, καὶ ἡ
 κτίσις ἐορτάζει χορεύουσα· ἡμεῖς δὲ πρὸς τὸν Σωτῆρα βοῶμεν· Δόξα σοι
 Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ ἐπὶ γῆς Φωστῆρα ἀναδείξαντι τοιοῦτον.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Σήμερον οἱ πιστοὶ περιχαρῶς ὑμνοῦμέν σε Παρθένε· σήμερον κροτοῦν-
 τες ἐν ἄσμασι σὲ γεραίρομεν Κόρη, τὸν γὰρ κτίστην τῶν ἀπάντων γε-
 γέννηκας, καὶ ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρτας ἐλύτρωσας· διό σε συμφώνως δοξάζον-
 τες, καὶ τὸ χαῖρε προσφωνοῦντες ἐκάστοτε, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἐκ-
 βοῶμεν· δόξα σοι Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῷ ἐπὶ γῆς εἰρήνην εὐδοκήσαντι γε-
 νέσθαι.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ κανόνος ᾠδὴ γ' καὶ στ'.

Ἀπόστολος:

Προκείμενον ἦχος βαρὺς. τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ
 Στίχ. τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς.

Ἀδελφοί, πεθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν. (ζήτει 6 Δεκεμβρίου).

Εὐαγγέλιον. ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἔστι ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ. (ζήτει Παρασκευὴ
 τῆς Β'. ἐβδομάδος).

Κοινωνικόν: εἰς μνημόσυμον.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Σελίς	7	στίχ.	3	ἀντὶ	πρόμοια	γράφει	προσόμοια
»	»	»	12	»	τὴν τὴν	»	τὴν
»	»	»	29	»	τελούντων	»	τελούντων
»	8	»	1	»	ὅπως	»	οὕτως
»	»	»	25	»	σπινθῆρεν	»	σπινθῆρες
»	9	»	29	»	παριστάσεως	»	περιστάσεως
»	»	»	39	»	ἀναμνήσαι σε	»	ἀναμνήσαι σε
»	10	»	4	»	πεπλουτικῆς	»	πεπλουτικῶς
»	»	»	20	»	Θεοκτῆτορ	»	Θεοκῆτορ
»	18	»	26	»	ὡς Υἱὸς σου Θεῷ	»	ὡς Υἱὸς σου καὶ Θεῷ